

[Edel Saunte.]

større end det beløb, der var stillet til rådighed i forrige finansår. Det forekommer mig fuldstændig urimeligt, at man på dette område, hvor det ikke drejer sig om mere end noget under 2 mill. kr., vil nedskære en så vigtig foranstaltning. Jeg anbefaler, at man stemmer for ændringsforslaget.

Kryger: Vi har indenfor udvalget modtaget mange forskellige oplysninger og udtalelser af skolelærer o. lign., og de er alle gået ud på, at børnene i vore danske skoler ikke er underernærede. Jeg synes, at efter de udtalelser, vi har fået, er der ingen anledning til at udvide skolebespisningen herhjemme. Jeg vil derfor på mit partis vegne anbefale, at man stemmer for det lovforslag, som den højtærede socialminister fremsatte her i det høje ting den 15. februar 1951.

Kirsten Gloerfelt-Tarp: Mit parti kan ikke tiltræde den meget store nedskæring af skolebespisningen, som ministerens forslag indeholder, men vi erkender, at der i ministerens forslag er visse fortrin i sammenligning med den bestående ordning, nemlig at et barn, der ikke deltager i den almindelige skolebespisning, alligevel vil kunne få adgang til mælk der, hvor skolebespisningen finder sted; endvidere at der er sat en grænse for det beløb, som de enkelte kommuner kan få refusion for pr. måltid. Det sidste er efter min mening en spore til at fremme sund økonomi. Man kunne måske mene, at denne spore til sund økonomi måtte ligge i dette, at kommunerne i henhold til den nugældende lov kun kan få refunderet en vis del af deres udgifter. Men efter de oplysninger, der foreligger for udvalget, har man f. eks. set, at en kommune har en udgift på 1 kr. 30 øre pr. måltid, og det ville da være urimeligt, at en sådan kommune kunne få refusion for denne udgift, når f. eks. Københavns kommune kan nøjes med den halve udgift.

De ændringsforslag, som jeg har stillet, havde jeg oprindelig udsigt til at opnå enighed med regeringspartierne om. Det var bestemmelsen om 6 måneders skolebespisning i de 6 klasser og om mælk i den syvende klasse, og det var bestemmelsen om at fjerne maksimumsgrænsen for det samlede beløb, som den fælleskommunale udligningsfond kunne refundere kommunerne. Der var kun uoverensstemmelse på eet punkt, nemlig med hensyn til refusion for den skolebespisning, som har fundet

sted, siden loven udløb den 1. april, og som har fundet sted i visse kommuner på samme måde som tidligere. Efter min opfattelse kan man overfor disse kommuner simpelthen ikke være andet bekendt end at refundere efter den gamle lovs bestemmelser.

Jeg skal derfor anbefale, at man stemmer for de af mig stillede ændringsforslag samt for de ændringsforslag, som er stillet af ministeren og tiltrådt af regeringspartierne repræsentanter i udvalget og af mig, om, at loven bliver midlertidig og skal revideres i løbet af 2 år. Endvidere anbefaler jeg, at man stemmer imod de andre ændringsforslag.

Helge Madsen: Jeg vil gerne henvise til den mindretalsbetænkning, som jeg har afgivet, og de ændringsforslag, som jeg dér har stillet. I fortsættelse af mine udtalelser ved første behandling vil jeg gerne minde om, at skolens opgave er undervisning, og vi skolefolk har mange gange bedt om, og jeg vil gerne benytte lejligheden til igen at bede om ro til denne gerning. De mange sociale opgaver, som pålægges skolerne, og nu også denne, er med til at forstyrre vor arbejdsro. Forældrenes opgave er at sørge for børnene, også for deres bespisning, og vi mener trygt at kunne overlade forældrene dette. Ingen holder dog mere af børnene end deres forældre. Nye spisevaner må kunne nås ved at oplyse forældrene gennem radioforedrag eller eventuelt ved en seddel fra skolelægen til forældrene om den mad, som det vil være anbefalelsesværdigt at give børnene. Vor opgave er at sætte forældrene i stand til at sørge for deres børn ved at løse de sociale opgaver og, indtil de er løst, at hjælpe, hvor det er nødvendigt, således som det fremgår af mine ændringsforslag; men vi foretrækker en form for hjælp, som i mindre grad end en sådan naturalydelse gør modtagerne uselvstændige. Forslaget, som det foreligger, og også ændringsforslagene er et eksempel på den mentalitet, at man skal lade staten ordne det, og det er vi modstandere af. Vi ønsker en begrænsning af det offentliges opgaver, og det ikke alene af økonomiske grunde, men også og navnlig for at ændre mentaliteten, så man kommer bort fra denne tro på det offentliges evne til at ordne tingene.

Jeg har indtryk af, at retsforbundets indsats på dette område er ved at vinde gehør. Det glædede mig således forleden dag at erfare, at en socialdemokrat i Københavns borgerrepræsentation, da der dér